

عنوان مقاله:

چگونگی پیدایش جهان و نسبت آن با خدا در تیمائوس افلاطون

محل انتشار:

دوفصلنامه پژوهش های مابعدالطبیعی، دوره 1، شماره 1 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 32

نویسنده:

محمد اکوان - Islamic Azad University

خلاصه مقاله:

افلاطون در محاوره تیمائوس پیدایش جهان و نسبت آن با خدا را که یکی از بنیادی‌ترین نظریه‌های او است، با رویکردی متفاوت با دیگر محاوره‌های خود مطرح می‌کند. او اگرچه در نوشته‌های دیگر خود نیز به واکاوی این مسئله مهم پرداخته است، اما رویکرد و روش وی در محاوره تیمائوس ناظر بر علم طبیعی حاکم بر عصر یونان بوده است. در این مقاله سعی شده است که با تعهد به محتوای محاوره تیمائوس به واکاوی و تبیین پیدایش جهان و بنیادهای محوری آن پرداخته شود. نظریه افلاطون در این محاوره بر چهار اصل استوار است که عبارت اند از: جهان ایده‌ها، جهان صیوروت، ماده پذیرنده و دمیورژ به عنوان نماینده عقل، که واسطه میان جهان ازلی و جهان صیوروت است و بر غایت‌مندی جهان هستی دلالت دارد. او رابطه جهان ایده‌ها و جهان صیوروت را به واسطه ماده پذیرنده صیوروت، که آن را امر سوم یا مکان نامیده است، تبیین می‌کند و می‌کوشد تا از این طریق بنیادهای نظریه مادی‌گرایانه دموکریتوس را که از مهم‌ترین نظریه‌های علمی آن زمان محسوب می‌شده است، متزلزل نماید؛ و جهان هستی را بر اساس اصل غایت‌مندی که جایگاهی در اندیشه دموکریتوس نداشته است، تفسیر عقلانی کند و اصول جهان‌شناختی تاره‌ای را بنیان‌گذاری نماید.

کلمات کلیدی:

The World of Ideas, world of becoming, reason, Demiurge, Democritus, purposefulness, necessity, causality, Timaeus, جهان ایده‌ها، جهان صیوروت، عقل، دمیورژ، دموکریتوس، غایت‌مندی، علیت.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1671861>

